

manden overdrager til Borgmesteren at udmelde Synsmændene, thi det er Omjøb, hvorved der ikke vindes Noget. Saa foretrækker jeg at beholde Lovforslagets Regel, men jeg vedbliver fremdeles at anbefale mine Forslag, da jeg tror, de ere langt bedre end baade Lovforslagets og det ærede Udvalgs Forslag.

Justitsministeren: Jeg glemte før at sige et Par Ord med Hensyn til den ærede Landsthingsmands Ytringer angaaende Lovforslagets § 6. Jeg har selv personlig høvt den samme Følelse som den ærede Landsthingsmand, at det vilde være i høi Grad ønskeligt, som det var muligt at stærke Udtrykkene i § 6, og jeg har bestrebt mig for at finde paa Noget at stille op, som virkelig kunde siges at give mere Betryggelse end disse Attester, som § 6 indskrænker sig til at forbre. Jeg har imidlertid maattet opgive mine Bestræbelser, men det skulde være mig overordentlig hjært, hvis det ærede Udvalg vilde følge den Opfordring, som blev rettet til det af den ærede Landsthingsmand, og da maatte være heldigere i sine Bestræbelser, end jeg hidtil har været det. Naar den meget ærede Landsthingsmand dernæst sagde, at han ikke brød sig om, at Ministeren gjorde ham lidt Uret, saa vil jeg for mit Bekommende sige, at jeg bryder mig meget om det; jeg vilde saare nødig gjøre den ærede Landsthingsmand Uret, og jeg skal derfor slutte med at sige, at jeg har gjort ham Uret, idet jeg i Dieblisset har overjet, at han i sit Forslag taler om Stedfortrædere, men jeg vil dog til min Undskyldning sige, at den ærede Landsthingsmands Forslag til Affattelse af § 20 ikke udtrykkelig siger, at Magistraten skal udnævne ikke alene faste Besigtigelsesmænd, men ogsaa faste Stedfortrædere; Forslaget, saaledes som det er affattet, kan fortaas paa den Maade, at disse Stedfortrædere kunne blive udmeldte i hvert enkelt Tilfælde og altsaa ikke skulle have den samme faste Karakter som selve Synsmændene, ligesom der i hvert Fald mangler Angivelse af, hvormange Stedfortrædere der skal være osv. Dette er imidlertid Noget, der meget let kan rettes, hvis den ærede Landsthingsmand i Øvrigt skulde vinde Tilslutning, hvad hans Hovedtanke angaar. Men med Hensyn til denne, maa jeg for mit Bedkommende fremdeles formene, at det ikke vil være rigtig at gaa over til Ansættelse af faste Synsmænd. Jeg har allerede anført nogle og den ærede Ordfører har anført andre Betragtninger imod Udmeldelsen af faste Synsmænd, men den væsentligste turde være den, at det mange Steder kan være vanskeligt nok at finde Mænd, som ere egnede til at udføre dette Hverv, og at det bliver endnu mere vanskeligt at finde saadanne Mænd, naar der er Spørgsmaal om en Bestikkelse til at udføre dette Hverv for en længere Periode og saaledes, at alle de Forretninger, der falde i denne Periode, skulle udføres af disse Mænd. Jeg

tror, det vil blive lettere at finde dertil egnede Mænd, naar man søger i det enkelte Tilfælde, ligesom utvivlsomt Byrden bliver mindre, naar der kun er Tale om en enkelt, end naar der er Spørgsmaal om en fast Bestikkelse, og jeg skal gjentage, hvad jeg, saavidt jeg erindrer, tillod mig at udtale, da jeg forelagde dette Lovforslag, at jeg tror, det maa erkjendes at være meget ønskeligt, om man til Udførelsen af disse ingenlunde vigtige Forretninger kunde være vis paa steds at finde ikke blot dygtige Mænd, men dygtige Mænd, der tillige vilde udføre Arbejdet med Iver og Interesse for Sagen. I Forbindelse hermed skal jeg kun tilføje, at det forekommer mig, at den ærede foregaaende Taler har gjort det ærede Udvalg Uret, naar han har udtret, at man som Følge af dets Forslag til §§ 20 og 22 vilde komme til at indføre et Omjøb, som i de enkelte Tilfælde kunde virke meget ubelig. Jeg har i det Mindste forstaaet det ærede Udvalgs Forslag saaledes, at det ikke er Meningen, at der i det enkelte Tilfælde skulde finde en Forhandling Sted mellem Amtmanden og Justitsministeren og Magistraten, men at Meningen bestemod er, at der een Gang for alle kunde gives en Bemyndigelse for Magistraterne i de større Byer til at foretage Udmeldelsen. Det finder ogsaa jeg hensigtsmæssigt, og naar man ikke ganske i Umindelighed giver Magistraterne en saadan Bemyndigelse, antager jeg, at Udvalget for saavidt har været enig med Ministeren i, at Grunden er at søge deri, at det er temmelig klart, at der ikke i alle Kjøbstæder er et tilstrækkeligt Antal af kyndige Mænd, hvormod man ikke benægter, at der er Byer, hvor der er den fornødne Rigdom paa gode Kræfter. Nu i Løven at gjøre Føjfæl mellem større og mindre Kjøbstæder lader sig ikke gjøre, og det maa derfor forbeholdes Afgjørelse af Justitsministeren, hvilke Kjøbstæder der egner sig til at stilles anderledes end de andre, en Afgjørelse, der kan være Gjenstand for idelig Bøvel og Forandring.

Strup: Jeg paaskjønner naturligvis meget, at det ærede Udvalg har søgt at unddrage fra Lovforslagets Bestemmelser saadanne Dampapparater, der maa siges at være lidt farlige, ja, jeg kunde vel gjerne sige, uskyldige; men jeg kan dog ikke Andet end tillade mig, for 2den Behandling af denne Sag sluttes, at rette en Hensigt til det ærede Udvalg, hvis langt større Sagtyndighed end min jeg naturligvis subelig anerkjender, den Hensigt nemlig, om det har været ganske heldigt ved under Nr. 1 at foreslaa, at som mindre farlige, ja under visse Forhold uskyldige Dampapparater skulle saadanne betragtes, hvis Kjedel har et ringe Rumfang. Det forekommer mig, at det, som maa være det Afgjørende for, om en Dampkjedel er farlig eller ikke, er, hvilken Spænding Dampen i samme kan opnaa, hvilket Damp-